इदुद्भ्याम्। (११७/२९७)

[1]इकारोकाराभ्यां नदीसञ्ज्ञकाभ्याम् उत्तरस्य ङेः आम् आदेशो भवति। [2]कृत्याम्। धेन्वाम्॥

औत्। (११८/२९६)

इदुद्भ्यामुत्तरस्य ङेः औकारादेशो भवति। यन् न नदीसञ्ज्ञं नापि घिसञ्ज्ञम् इकारान्तम्, तदिहोदाहरणम्। सख्यौ। पत्यौ॥

अच्च घेः। (११९/२४७)

[3]औत् इति वर्तते। [4]घिसञ्ज्ञकादुत्तरस्य ङेः औकारादेशो भवति, तस्य च घेः अकारादेशो भवति। अग्नौ। वायौ कृतौ। धेनौ। पटौ। अत् इति तपरकरणं स्त्रियां टापो निवृत्त्यर्थम्। 'औदच्च घेः' इति येषामेकमेवेदं सूत्रम्, ते प्रधानशिष्टम् इदुद्भ्याम् औत्वं वर्णयन्ति, अन्वाचयशिष्टं घेः अकारम् इति॥

आङो नाऽस्त्रियाम्। (१२०/२४४)

घेः उत्तरस्य आङः [5]नाभावो भवति [6]अस्त्रियाम्। अग्निना। वायुना। पटुना। पुंसि इति नोक्तम्, अमुना ब्राह्मणकुलेन। अस्त्रियाम् इति किम्? कृत्या। धेन्वा॥

इति काशिकायां वृत्तौ
सप्तमाध्यायस्य तृतीयः पादः॥

----(०)----

1. नदीग्रहणमतुवर्तते इत्यधिकम् ब. ई. 2. गत्याम् ई. 3. वाक्यमिदं नास्ति इ. ह. 4. घेरुत्तरस्य ब. 5. ना ईत्ययमादेशः इ. ह. 6. अस्त्रियाम् नास्ति ह.